

Το παρακάτω κείμενο το έγραψα κατά τον έβδομο χρόνο του εγκλεισμού μου
Είχα πάρει τη δεύτερή μου άδεια και είχα επισκεφτεί το υπόγειο του σπιτιού όπου κάποτε ζούσα
Εκεί βρήκα ένα μέρος της παλιάς μου ζωής, που παρόλα όσα της είχα κάνει, αυτή συνέχιζε να με
προτρέπει σε συνέχεια
Θα την κρατάω σφιχτά στην καρδιά μου για πάντα

8/5/2015

Επιστροφή

Τον βλέπω να αναπνέει δύσκολα
Πολύ δύσκολα
Μόλις που αντέχει
Όπως με τη ζωή του
Προσπαθεί να μην κοιτάει το δράμα
Έτσι πρέπει να κάνει αν θέλει να συνεχίσει
Κι αυτός θέλει να συνεχίσει
Μπαίνει από το πίσω μέρος του σπιτιού για να μην προκαλέσει
τους γείτονες, τον εαυτό του, την πραγματικότητα
Καθώς προχωρεί, βλέπει στον πίσω τοίχο τις ζωγραφιές που είχαν φτιάξει...
με το γιο του
με εκείνη
Κάπως ξεθωριασμένες μα υπάρχουν
Υπάρχουν κι ας μην υπάρχει

Επιταχύνει το βήμα
Σαν κλέφτης μπαίνει στο σπίτι του
ή σαν φάντασμα
Τελευταία φορά είχε βρεθεί στο ίδιο σημείο πριν επτά χρόνια
μαζί με τους ανακριτές και τους αστυνομικούς,
στην αναπαράσταση
Τους έδειχνε το πώς και το πού,
χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει κι αυτός
Ούτε λόγος για το γιατί
Ούτε τώρα

Το σπίτι είναι κενό
Χωρίς έπιπλα Χωρίς ζωή Χωρίς ψυχή
Ακούει τα βήματά του να αντηχούν στο άδειο σαλόνι
Κατεβαίνει γρήγορα στο υπόγειο
Έχει από πριν αποφασίσει ότι για να το αντέξει πρέπει να κάνει γρήγορα
Πρέπει να τρέξει
Αρχίζει να ξεδιαλύνει τις κούτες
Τις περισσότερες χωρίς να τις ανοίγει
Πώς να αντέξει να κάνει την εκταφή του ίδιου του του εαυτού;

Ωστόσο, κάποιες κούτες «δεν γράφουν απ' έξω»
Αναγκάζεται να τις ανοίξει

Για λίγο παύω να τον βλέπω
Χάνεται
Σε άλλον κόσμο κινείται
Πέρα από τον χρόνο και τον τόπο

Τον βλέπω να επιστρέφει στη συνείδηση
Να θυμάται ότι αν θέλει να συνεχίσει, πρέπει να φύγει
Κι αυτός θέλει να συνεχίσει
Βλέπει το πιάνο πίσω από κούτες και στρώματα
Θαμμένο
Μια λάμψη στα μάτια του
Αγωνίζεται να το φτάσει
Ανοίγει με ανυπομονησία το καπάκι
Πατάει τα πλήκτρα
Ακούγεται ήχος
Μουντός και ξεκούρδιστος
Μα ήχος!
«Ζεις ψυχούλα μου», λέει και δακρύζει
Παραδίπλα, βλέπει τη θήκη της κιθάρας
Μα πως δεν είχε δει η μάνα του ότι υπήρχε ακόμα εκεί;
Τόσες φορές της είχε ζητήσει να ψάξει
Την είχε ανάγκη τα επτά αυτά χρόνια
Η μία χορδή είναι σπασμένη
Μια ψυχική χορδή
Ένα κομμάτι ψυχής έχει ήδη πετάξει

Μετά από ώρα τελειώνει
Τον βλέπω να φεύγει κρατώντας μια λίστα με τα πράγματα που θα του φέρουν στο νέο του σπίτι
Τον βλέπω εξαντλημένο
Μα και ανακουφισμένο
Λίγο – λίγο ξαναεπιτρέπει στο συναίσθημα να επιστρέψει
Καλά το είχε σκεφτεί
Αλλιώς δεν γίνονταν
Αλλιώς δεν θα τα κατάφερνε
Ακόμα και τώρα που γράφει -πέντε μήνες μετά-
αδυνατεί να θυμηθεί ακριβώς το τι έγινε εκείνη την ημέρα της επιστροφής
Και κυρίως το τι ένωσε
Κουράγιο Γιαννάκο μου
Κουράγιο φίλε
Θα κουρδίσουμε το πιάνο
και θα περάσουμε μία νέα χορδή στην κιθάρα
Το τραγούδι σου
έχει ζωή ακόμα